

Signe og jeg har tre ting til fælles. Ét, vi er kusiner. To, vi bor sammen. Og tre, vi elsker at bade.

Vi havde badet hver eneste dag i sommerferien. Det var det første, vi gjorde, når vi vågnede. Lige gyldigt om solen skinnede, eller om det blæste og regnede. Den første, der vågnede, vækkede den anden, og så gik vi ned til havnen og helt ud for enden af molen og sprang i. Der er ret langt ned, men det er ikke farligt, for vandet er dybt, og vi springer ikke i på hovedet.

Denne morgen var vi ekstra tidligt på den. Det regnede lidt, men det betød ikke noget.

”Solen kan jo ikke skinne hver dag,” sagde jeg.

Signe kiggede underligt på mig.

”Solen skinner altid,” sagde hun.

”Det gør den da ikke?” sagde jeg.

”Selvfølgelig gør den det, solen skinner altid. Men enten er jorden i skyggen, eller også er det overskyet.

Jeg glemte lige at fortælle, at Signe ikke er helt almindelig. Alt, hvad man siger, opfatter hun bogstaveligt, og hvis man ikke kendte hende, ville man tro, at hun var lidt småt begavet, eller hvad det nu hedder. Men sådan for-

holder det sig ikke. Det kan godt være, at Signes hjerne ikke fungerer ligesom flertallets, men hun er det klogeste menneske, jeg nogensinde har mødt.

”Se!” sagde jeg og pegede ud mod krydstogtskibet, som netop havde passeret ud for vores kyst og nu var på vej mod horisonten. ”Skynd dig lidt, ellers misser vi dønningerne!”

Vi løb ud på molen og nåede lige akkurat at hoppe ned i bølgerne, som kom rullende ind og ramte kajen.

Mens vi badede, holdt det op med at regne, og luften blev så klar og stille, som man kun oplever det sidst på sommeren. En fiskerbåd var på vej ind i havnen.

”Kom,” sagde jeg. ”Vi skal se, om han har fanget noget.”

En varevogn med teksten *Hannas Havnekro* malet på siden standsede ud for os. Hanna sprang ud.

”Godmorgen, piger, I er nok oppe med hønsene.”

”Vi har været ude at bade,” sagde jeg.

”Er det ikke koldt?”

Jeg rystede på hovedet. Fiskerbåden lagde til kaj. Signe og jeg hjalp med fortøjningen.

”Har du fanget noget?” spurgte jeg.

”Mest torsk,” sagde fiskeren og smilede. ”Og lidt rød-spætter.”

På dækket stod en stor kurv med masser af fisk, men fiskeren havde allerede klargjort to flamingokasser med fisk til Hanna. Han løftede dem begge op på én gang og satte

dem på kajen. Fiskene var dækket af is.

Hanna virkede næsten skuffet.

”Det var, hvad du bestilte,” sagde fiskeren med et hastigt sideblik til Signe og mig.

Det virkede lidt, som om han var pinligt berørt over at diskutere, mens vi stod der. Hanna tog to mindre fisk op af den øverste kasse og smed dem ned i kurven på dækket.

”Giv mig den store dér i stedet for.”

”Den?” sagde fiskeren og pegede.

Hanna nikkede. Han tog fisken ved gællerne og rakte den til Hanna.

”Tak,” sagde hun og lagde den ned til de andre.

Hun åbnede bilens bagsmæk. Jeg bøjede mig ned for at hjælpe til.

”Det går,” sagde Hanna. ”Jeg klarer den.”

Hun var stærk og løftede begge kasser på én gang.

”Ellers tak,” sagde hun og sagde farvel til fiskeren, som var gået i gang med at slibe en kniv for at kunne rense og filetere de resterende fisk.

Næppe var Hanna forsvundet, før den næste bil dukkede op. Det var Frasse fra strandkiosken *Frasses Fisk*. Musikken drønedes fra bilens højttalere, men den forstummede, så snart han steg ud.

”Hva’ så, piger,” sagde han og stak hånden frem til en knytnævehilsen.

Jeg syntes, det var lidt underligt, men følte mig alligevel presset til at gengælde hans hilsen. Signe ville ikke. Eller også forstod hun bare ikke, hvad det gik ud på, for hun stirrede på hans knyttede næve, som var den et sælsomt dyr.

”Næste gang, måske?” sagde Frasse.

Fiskeren så op.

”Jeg er i fuld gang,” sagde han.

”Jeg tager hele dynen,” sagde Frasse og kiggede ud over havnen. Det ser ud til at klare op, så der bliver run på. Aflever fileterne i kiosken. Og sørg nu for at rense dem ordentligt. Sidste gang havde jeg flere klager fra gæster, der havde fået ben i halsen. Det går bare ikke. Hellere ben i næsen end ben i halsen, hvis du forstår, hvad jeg mener.”

Fiskeren surmulede, men sagde ingenting. Frasse hoppede ind i sin røde SUV og kørte af sted. Musikken drø-nede.

2

Mor havde gjort frokost klar.

”Har I nu været i vandet igen? Jeg ved ikke, om jeg er så vild med, at I bader fra molen, når I er alene.”

”Hvad skulle der kunne ske ved det?” sagde jeg.

”I springer vel ikke i på hovedet?”

”Nej.”

”Godt, for man har jo læst om folk, der springer i på hovedet...”

”... og brækker halsen og ender i kørestol,” færdiggjorde jeg sætningen. ”Jeg *ved* det. Vi passer godt på.”

Mor satte to kopper varm kakao frem. Jeg smagte på min. Den var præcis, som jeg godt kunne lide den.

”Vi mødte fiskeren,” sagde jeg. ”Hanna var der også. Og Frasse.”

”Var Hanna der? Købte hun noget?”

”To kasser,” sagde jeg.

Far kom ud i køkkenet. Han gned sine øjne.

”Hvad?” sagde han.

”Hanna købte to kasser af fiskeren,” sagde mor.

Far nikkede.

”Det lyder da godt.”

”Hvorfor er det godt?”

Far så på mig.

”Det betyder, at hun venter gæster. Hun har haft det svært her på det seneste. De fleste spiser hos Frasse; han er billigere.”

Mor så på far.

”Vi kan måske gå derhen i aften? Kunne det ikke være hyggeligt?”

”Skal vi med?” sagde Signe.

”Selvfølgelig,” sagde mor og lagde en hånd på hendes skulder. Vi kunne da ikke finde på at gå ud at spise uden jer?”

Signe gloede på mors hånd, som om den var pestbefængt. Mor tog hånden til sig i en fart. Signe bryder sig ikke om fysisk kontakt. Jeg forstår ikke hvorfor. Selv har jeg det lige omvendt. Jeg elsker knus og kys. Nogle gange leger jeg brydekamp med mor og far bare for nærhedens skyld.

Frasse fik ret. Det klarede op. Solen skinnede, og det blev varmt.

Signe og jeg gik ned til havnen igen. Vi tog omkring ti dukkerter, men jeg talte dem ikke.

Da vi gik hjem, var der allerede kø foran Frasses strandkiosk. Det er der altid, selvom han kun har to retter på menuen: friturestegt rødspætte og friturestegt torsk. Begge dele serveres i avispapir med pomfritter og remoulade. Det smager rigtig godt. Om sommeren får vi det mindst en gang om ugen. Nogle gange køber far det med hjem, eller også sætter vi os bare på en bænk og spiser i solen.

Hannas kro er finere. Der er dug på bordene og masser af retter at vælge imellem. Det er luksusagtigt og ikke ligefrem billigt.

”Hvad skal du have at spise?” sagde jeg.

Signe så spørgende ud.

”I aften hos Hanna,” tilføjede jeg.

”Det ved jeg ikke. Hvad har de?”

”Alt muligt. Jeg vælger næsten altid burgeren. Eller rejemaden. Det er en hel tallerkenfuld. Mayonnaisen er så lækker, at man kan spise den med ske.”

Signe forstod ikke, hvad jeg mente.

”Det er bare sådan noget, man siger. Det er en talemåde.”

”Skulle det måske smage bedre med ske?” sagde Signe.

Vi gik hjem, skyllede saltvandet af under bruseren og tog rent tøj på. Da det blev aften, gik vi ned til havnen igen alle fire. Alting var grønt, og det var lunt i vejret. Buske og træer hang ud over stakitter og mure. Jeg tog fat i mor og far og ville have dem til at svinge mig imellem sig, ligesom da jeg var lille. Mor lo og sagde, at det nok ikke kunne lade sig gøre. Jeg var alt for stor. I virkeligheden sagde hun det nok, for at Signe ikke skulle føle sig udenfor.

Hanna bød os velkommen. Far havde ringet og bestilt bord, men det havde han ikke behøvet. De eneste gæster foruden os var en flok mænd, som drak øl og sang snapseviser. Frasse var en af dem. Han sad for bordenden og kiggede ud over restauranten. Der havde været rygter om, at han overvejede at købe den.

Hanna viste os i retning af et bord i den anden ende af restauranten.

”Måske vil der være bedre chancer for lidt ro og fred, hvis I sidder et stykke væk. Foreningen er vist på vej til at blive rigeligt dominerende.”

”Foreningen?” sagde mor.

”Det er sådan noget, de kalder sig,” sagde Hanna. Det er

en klub for herrer. De kommer her og spiser hver fjortende dag. Indimellem kan de blive ret højrøstede.”

Vi tog plads ved bordet, og Hanna hentede vand og menukort. Vi fik et hver. Signe kiggede på sit i et par sekunder, hvorefter hun lagde det fra sig på bordet.

”Skal du ikke have noget?” sagde mor.

”Jo.”

”Men skal du ikke kigge på menukortet? Der er jo masser at vælge imellem.”

”Det ved jeg. Der er fire forretter, otte hovedretter og tre desserter. Plus to klassikere: rejemad og burger. Jeg er ikke ret sulten, så jeg skal bare have en hovedret. Af dem er der fire med kød, tre med fisk og en vegetarisk. Enten vælger jeg en krebinet med smeltet smør, Hannas kartoffelpuré og fine små ærter fra Kullabygden, eller også tager jeg friskfanget torsk fra sundet på et leje af spinat, serveret med nye dildkartofler fra Bjärehalvøen, ærteskud og revet peberrod.”

Far sammenlignede Signes opremsning med det, der stod på menukortet.

”Utroligt,” sagde han. Du kigger bare, og så husker du det hele udenad. Kan du ikke være sød at lære mig, hvordan man gør?”

”Så kan du måske lære mig, hvordan man ikke gør?”

Far trak følehornene til sig. Han havde ikke ment det

som et spørgsmål, snarere som en ros.

”Nej,” svarede han. ”Det kan jeg vist ikke.”

”Jeg tager krebinetten,” sagde Signe.

Far så på mig.

”Rejemaden,” sagde jeg.

Far vendte sig mod mor. Hun lod blikket glide ned over menukortet.

”Der er så meget lækkert,” sagde hun. ”Men jeg tror, at jeg kører med torsken. Fisk er altid godt.”

Far vendte sig, og Hanna kom hen til bordet. Vi bestilte vores mad samtidig med, at Frasse og de andre mænd begyndte på endnu en vise. Den lød

vistnok nogenlunde sådan her: *Vi går aldrig hjem, vi går aldrig hjem, når vi først er kommet ud ...!*

”Jeg skal nok bede dem dæmpe sig lidt ned,” sagde Hanna.

”Nej, lad være med det,” sagde far. ”Det er dejligt med glade mennesker. Der må gerne være lidt liv i kludene.”

”Er du sikker?”

”Helt sikker,” sagde far.

Frasse hilste på os med løftet glas. Far smilede tilbage og hævede vandglasset til en tavs skål.

En mand med styrthjelm og en stor, firkantet rygsæk kom ind i restauranten og gik frem til bardisken. Hanna gentog, hvad vi havde bestilt, samlede menukortene sam-

men og forsvandt ud i køkkenet. Efter et stykke tid kom hun ud med to plasticposer, fyldt med færdigpakket mad. Hun hjalp knallertmanden med at fylde maden i rygsækken og serverede derefter en ny omgang øl til de højrøstede mandfolk.

”Stressende job,” sagde far.

”Ja, og så er her ikke engang ret mange,” sagde mor.

Knallertmanden gik, og Hanna kom med smør og nybagt brød. Det smagte helt vildt godt. Vi kiggede ud over havet og horisonten, som var rød i solnedgangen. Alt åndede fred, og i første omgang gik det ikke op for mig, at bragene, som vi hørte, var pistolskud.